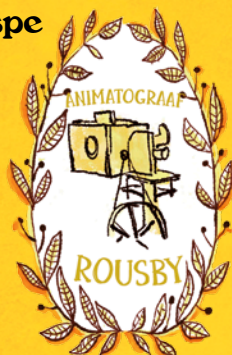

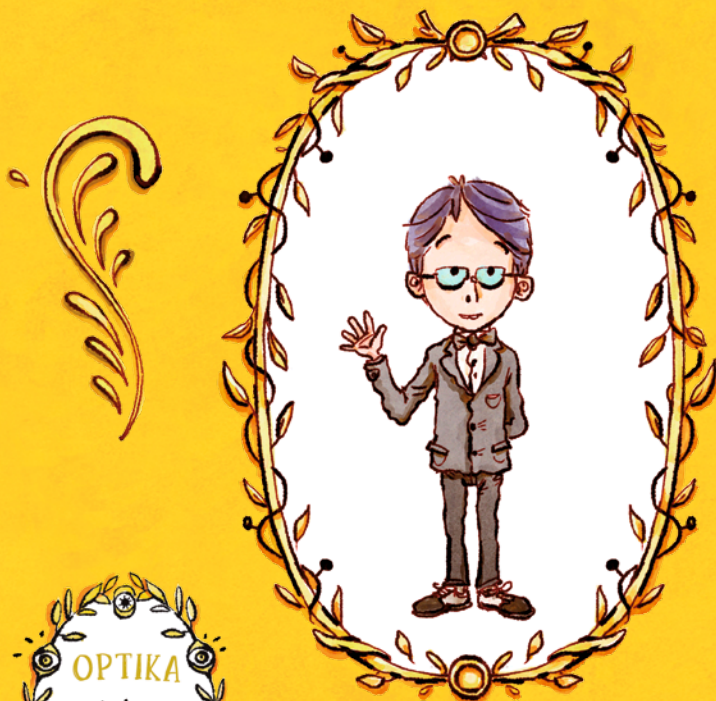
Diego Arboleda · Raúl Sagospe

ELIO

Üks ^{ani}kinematograafiline lugu

Taledo
arboleda

ROOMA ÜLIMA KAITSE
ORDU VENDADE
KOLMEKORRUSELINE
ORBUDEKODU

1 Tõeline võlukunst

Räägitakse, et tõeline võlukunst kadus 19. sajandil ja selle asemele tulid tehnoloogilised edusammud. Elio selle väitega ei nõustuks.

Muuseas, see on Elio.

Andke talle tema välimus andeks, sest Elio on vanemateta laps, näljas ja vaesem kui rott. Täpsemalt vaesem kui see rott, kes seal tema kõrval on (sest kui te hoolikalt vaatate, siis rotil on vähemalt üks leivakannikas).

19. sajandil leiutati palju asju, muuhulgas gram-mofon, telefon, telegraaf ja täpsemalt 1895. aastal ka kinematograaf.

See oli põnev ajastu, aga ka ohtlik. Ja mitte ainult sellepärast, et 19. sajandi lõpus võisid ühekorraga häält teha telefon, telegraaf ja grammofon, milline kogemus

on nii mõnegi hulluks ajanud. Hoopis sellepärast, et tol ajal leidis lisaks leiutajatele rohkesti ka vandenõusid, salaseltsi, kuritegelikke organisatsioone ning igasugu petiseid ja südametunnistuseeta tüüpe.

Kui 19. sajandi lõpus juhtus mõni laps intriigide keskele, kuhu oli ka sedasorti rahvast kaasatud, siis oli vägagi tõenäoline, et ta teeb läbi ohtliku seikluse. Aga vastutasuks ka õpib midagi olulist: nimelt, kus peidab end võlukunst.

Seiklus, mille tegi läbi meie loo peategelane Elio, õpetas talle, et võlukunsti võib kohata väga erinevates kohtades: näiteks tsirkuseareenil või siis vihma ajal kahe inimese vahele jäävates vihmapiiskades. Samuti videvikus tõusnud tuulepuhangus ja viiulite sees, eriti ilma keelteta viiulite sees.

Tolle erakordse sajandi viimastel aastatel tekkis kinematograafia, millel on selles raamatus, mida te praegu käes hoiate, väga oluline roll. Tegelikult oli Elio kohal kõige esimesel kinofilmi näitamisel Hispaania pinnal.

Aga nii kummaline, kui see ka pole, ei pea me loo jutustamist alustama mitte projektoritest ja ekraanidest ja pimedatest saalidest. Enne peame rääkima kahest silmast ja kahest viiulist.

Need kaks silma on Elio silmad. Kaks suurt silma, mille värv on nii tumepruun, et selle võib peaaegu silmatera mustaga segi ajada.

Need silmad teevad Eliost erilise poisi, kuigi temast endast sõltumata. Sest Elio on sündinud kaasasündinud probleemiga: ta ei erista värve, ta näeb maailma must-valgena.

Mis puudutab aga neid kahte viiulit, siis need näevad õigupoolest väga erinevad välja.

Üks on kehv viiul. Sellel on katkine kael, mida on nõoriga parandatud. Puitosadel on näha kriime ja täkkeid. Isegi paari hallitusplekki.

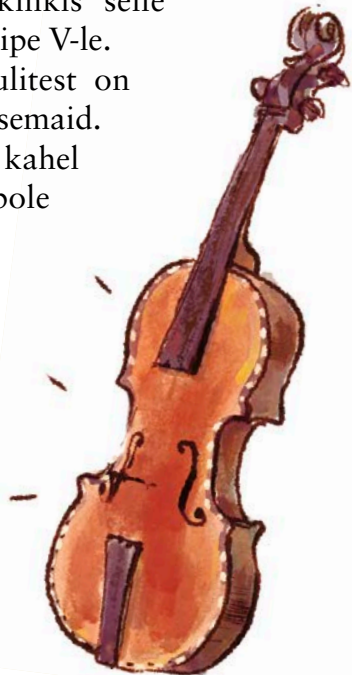
Kõigist katkistest viiulitest on see kahtlemata üks katkisemaid.

Teine viiul seevastu on erakordselt hinnaline, sest see on stradivaarius. Antonio Stradivari valmistas viiuleid, mida paljud peavad kõigi aegade kõige paremateks. Neid on säilinud ainult sada viiskümmend tükki. See konkreetne viiul kuulub kuninglikule kvartetile ja on eriline selle poolest, et Stradivari isiklikult kinkis selle kuningas Felipe V-le.

Kõigist Stradivari viiulitest on see kahtlemata üks hinnalisemaid.

Ainult üks asi on neil kahel viiulil ühine: kummalgi pole keeli peal.

Võiks ju arvata, et katkine viiul on Elio oma, sest ta on vanemateta laps ja vaesem kui rott. Aga nii see pole. Elio ei õppinud kunagi viiulit mängima. Nojah, Felipe V samuti mitte. Ja tegelikult ka rott mitte.

Elio esimesed eluaastad olid täis õnnetuid sündmusi.

Ta mitte ainult ei sündinud väga vaesesse Madriidi perekonda, vaid lisaks surid tema vanemad tehasepõlengus, kui ta oli kõigest nelja-aastane. Sellepärast pidigi ta minema orbudekodusse elama.

Juba alates päevast, mil Elio sellesse asutusse sisenes, unistas ta sealt lahkumisest.

